

РЕШЕНИЕ

№ 3236

гр. София, 14.05.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2155** по описа за **2019** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу РЕШЕНИЕ от 04.01.2019г. по НАХД № 3126 по описа на СРС за 2018г., НО, 112-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-001952 от 22.01.2018г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., като на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

В касационната жалба се излага становище, че обжалваното решение е неправилно поради противоречие с материалния и процесуалния закон. Касаторът счита, че районният съд неоснователно не е взел предвид свидетелските показания, както и че не е обсъдил всички относими и представени писмени доказателства. Поддържа, че е налице нарушение на чл. 52, ал. 4 и чл. 53 от ЗАНН. Твърди, че не е доказано и наличието на вина, тъй като не е извършено нарушение. Сочи, че има нарушение на разпоредбите на чл. 24, ал. 1 и чл. 6 от ЗАНН. С оглед изложеното - се моли да бъде отменено решението на районния съд и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – ДИТ – Софийска област, чрез юрк. И. оспорва касационната жалба.

Моли решението на въззивната инстанция да се остави в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

От фактическа страна СРС е приел, че на 29.11.2017г., служители от „Инспекция по труда“ С., в лицето на З. Ш. и Г. Г., са посетили с цел извършването на проверка на [фирма], тъй като бил подаден сигнал от лицето Н. К. за нарушение на трудовото законодателство. При проверката било установено, че между дружеството и лицето К. бил сключен трудов договор на 15.10.2017г., по силата на който К. изпълнявал длъжността „шофьор на товарен автомобил /международни превози/“, за който работодателят в лицето на дружеството жалбоподател не е подал уведомление до органите на НАП в законоустановения 3-дневен срок от сключването му. Съставен е АУАН, въз основа на който и обжалваното наказателно постановление, с което на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, вр. чл. 414, ал. 3 от КТ.

СРС е приел, че НП и АУАН са издадени от компетентни органи в производство без допуснати процесуални нарушения. От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно е установено, че на 15.10.2017г. К. е сключил трудов договор с дружеството за „шофьор на товарен автомобил“. За посочения договор не е изпратено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ и съответно лицето е било допуснато да работи без да му се връчи посоченото уведомление. Не са налице нарушения на чл. 42, т. 1 и т. 4 от ЗАНН, както и на чл. 57, т. 5 от ЗАНН. В тази връзка СРС е приел, че е ясно времето на извършване на нарушението, изразяващо се в това, че от и съответно на 15.10.2017г., когато е сключен трудовият договор лицето полага труд без да му е връчено уведомление. Относно размера на наказанието, СРС с оглед минималния и максималния размер от 1500 лв. до 15000 лв. по чл. 415, ал. 1 от КТ - е приел за справедлива санкция в размер на 1500 лв.

Касационната инстанция споделя изводите на СРС, че извършеното деяние е описано точно, посочена е датата на нарушението на която лицето полага труд без работодателят да е изпълнил задължението си по чл. 62, ал. 3 от КТ. Съгласно чл. 63, ал. 1, предл. първо от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от ТД на НАП. Според следващата алинея, работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави следните документи - екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 63, ал. 2 КТ, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за

приходите (преди постъпването на работника на работа). Така както е предписана разпоредбата на закона, изискването е да са налице преди постъпване на работа, кумулативно два документа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 63, ал. 2 КТ.

По делото е безспорно установено, че към момента на извършване на проверката, Н. К. е имал сключен трудов договор с дружеството жалбоподател и след осъществена справка за подадените уведомления за сключени трудови договори от дружеството жалбоподател, уведомление за този договор до НАП не е било подадено от работодателя в 3-дневния срок по закон. Ето защо, нарушението е безспорно установено от обективна страна и възраженията на жалбоподателя в тази насока са изцяло неоснователни.

Следователно, решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такова следва да се остави в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.01.2019г. по НАХД № 3126/2018 г. на СРС, НО, 112-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: Членове:1. 2.